

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 164/11
16.11.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Републичке агенције за телекомуникације Републике Србије за телекомуникације Београд, Вишњићева 8, за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 23 У 24459/10 од 17.02.2011. године, уз учешће противне странке О.у.а.т.п.л.ис.Т.Ч.Б., које заступа К.В.Д., адвокат из Б., у предмету утврђивања висине годишње накнаде за коришћење радио фреквенције, у нејавној седници већа одржаној дана 16.11.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Управног суда 23 У 24459/10 од 17.02.2011. године уважена је тужба тужиоца О.у.а.т.п.л.ис.Т.Ч.Б. и поништено решење Републичке агенције за телекомуникације Републике Србије број 1-02-416-749/10 од 16.04.2010. године, којим је тужиоцу утврђена висина годишње накнаде за коришћење радио фреквенције за радио станицу за 2009. годину и то: 1) за период од 01.01.2009. до 02.02.2009. године у износу од 144.657,53 динара и 2) за период од 03.02.2009. до 31.12.2009. године у износу од 436.602,74 динара, што укупно за период из тачке 1 и 2 износи 581.260,27 динара. Ставом два диспозитива одређено је да је утврђени износ накнаде из става 1. тачка 3 ималац дозволе за радио станицу, овде тужилац, дужан да уплати у року од 15 дана од дана достављања решења на рачун Републичке агенције за телекомуникације. Ставом три диспозитива оспореног решења одређено је да неплаћање односно неблаговремено плаћање утврђеног износа накнаде из става 1. тачка 3 има за последицу покретање поступка одузимање дозволе за радио станицу, обрачунавање законом прописане камате као и покретање поступка извршења судским путем.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона подносилац истиче да је оспорено решење донето на основу Закона о телекомуникацијама и Правилника о висини накнаде за коришћење радио фреквенције, да су износи накнаде за коришћење радио фреквенције утврђени према важећим правилницима и то за период од 01.01.2009. до 02.02.2009. године, у складу са Правилником о висини накнаде за коришћење радио фреквенција који је у том периоду био на снази а за период од 03.02.2009. до 31.12.2009. године, у складу са Правилником о висини накнаде за коришћење радио фреквенција ("Сл. гласник РС" 6/09) који је у том периоду био на снази. Наводи да је пре доношења оспореног решења сачињен обрачун који је достављен тужиоцу уз обавештење о висини накнаде за коришћење радио фреквенција којим је тужилац као странка упознат са чињеницама и критеријумима релевантним за утврђивање висине накнаде за одређени период уз који су као прилог достављени обрачуни по периодима и преглед дозвола за радио станицу, али се тужилац није изјаснио на наведено обавештење, те сматра да није имао примедби на исто. Сматра да је суд побијаном пресудом повредио Закон о телекомуникацијама, Правилник о висини накнаде за коришћење радио фреквенције као и Закон о општем управном поступку. Наводи да дозволе за радио станице није приложио у списима предмета јер се ради о врло обимној документацији од укупно 298 дозвола, али да се у списима предмета налазио табеларни преглед који садржи све потребне податке о дозволама односно број дозвола и датум издавања и рок важења, те да је из овог доказа суд могао да закључи који је меродаван закон на основу кога су стечена права. Ово нарочито што је за плаћање накнаде за коришћење радио фреквенције и примену правилника ирелевантно на основу ког закона су стечене дозволе, а на основу чл. 65, 72. и 77. Закона о телекомуникацијама је јасно да се обавеза односи на све имаоце радио станица, што значи да закон не прави разлику између имаоца радио станица у погледу стицања и прописа на основу којих су добијене дозволе за радио станице. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и преиначи или укине побијану судску одлуку.

Противна странка, О.у.а.т.п.л.ис.Т.Ч.Б., којој је захтев уредно достављен дана 12.07.2012. године, у остављеном року није суду доставила одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован

захтев је неоснован.

У образложењу побијане пресуде се наводи, да према стању у списима предмета туженог органа, материјалноправни однос (коришћење радио фреквенције) траје од дана добијања дозвола, које су према прегледу дозвола дате као прилог 3 обавештења број 1-02-031-1485/09 од 08.07.2009. године. Међутим, у списима нису приложене дозволе за радио станице из којих би суд могао да закључи који је меродаван закон на основу кога су стечена права односно успостављене обавезе, посебно што се тиче односа насталог у време важења једног прописа а који траје и за време важења каснијег прописа који ће се применити ако је повољнији за странку и ако о тој ствари није било правноснажно решено за време важења ранијег прописа. Код изнетог стања списка предмета, суд не може проверити правилност примене начела законитости прописаног чланом 5. став 1. Закона о општем управном поступку, са разлога што је чланом 12. прелазних и завршних одредби Правилника о висини накнаде за коришћење радио фреквенција ("Сл. гласник РС" 6/09 од 26.01.2009. године) прописано да његовим ступањем на снагу престаје да важи Правилник о висини накнаде за коришћење радио фреквенцијама ("Сл. гласник РС" 8/06) који је тужени орган применио у оспореном решењу.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари и уз правилну примену процесног и материјалног права на утврђено чињенично стање, при чему су у образложењу пресуде дати довољни и јасни разлози које као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да у списима туженог органа достављеним Управном суду дозволе за радио станице нису приложене, јер се ради о врло обимној документацији од укупно 298 дозвола, али да се у списима предмета налазио табеларни преглед који садржи све потребне податке о дозволама односно број дозвола и датум издавања и рок важења, те да је из овог доказа суд могао да закључи који је меродаван закон на основу кога су стечена права, па налази да ови наводи нису основани. Одредбом члана 30. став 3. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, број 111/09), изричито је прописано да је тужени орган дужан да у остављеном року достави суду све списе који се односе на предмет управног спора. По налажењу Врховног касационог суда, а следствено наведеној законској одредби, одлучујући у управном спору суд не може да без увида у целокупне списе утврди да ли је у управном поступку правилно утврђено чињенично стање, нити може да из дела списка закључује о постојању одређених битних чињеница које не произилазе из доказа у списима, па самим тим ни да оцени законитост оспореног решења. У образложењу побијане пресуде Управни суд је јасно навео да није за сада могао испитати правилност примене материјалног права, јер је нашао да тужени орган у достављеним списима није приложио дозволе за радио станице из којих би суд могао да закључи који је меродаван закон на основу кога су стечена права односно успостављене обавезе. Како се у захтеву не спори да приликом достављања списка по налогу суда нису достављени сви списи који се односе на предмет управног спора, Врховни касациони суд налази да Управни суд није повредио закон на штету подносиоца када је побијаном пресудом уважио тужбу и поништио оспорено решење, јер је закључио да на основу стања списка не може за сада да оцени његову законитост. Стога ни наводи захтева да предметне дозволе нису приложене у списима, јер се ради о врло обимној документацији, нису од утицаја на другачију оцену законитости побијане пресуде. Цењени су и остали наводи захтева за преиспитивање, али их Врховни касациони суд, имајући у виду разлоге дате за одлуку у диспозитиву ове пресуде, није посебно образлагао. Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 16.11.2012. године, Узп 164/11

Записничар,

Радојка Маринковић,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.